

for, det finder jeg ogsaa. Forholdet er nemlig det, at Professor Heiberg ikke søgte Professoratet ved Universitetet af egen Drift, men blev anmodet om at søge det, til Trods for at Indtægten vel omtrent kun var Halvdelen af, hvad han havde som Medejer af Borgerdydskolen, og ligesom det var Universitetet, der anmodede Professor Heiberg om at træde til, saaledes har Universitetet ogsaa i høj Grad anbefalet hans Andragende, en Anbefaling, som han for saa vidt ikke trængte til, som han er en Videnskabsmand, der er meget bekendt og skattet ogsaa uden for Danmarks Grænser. Jeg finder altsaa, at den højtærede Ministers Forslag var fuldstændig naturligt og rigtigt, og jeg billiger ganske, at han stillede det. Desuagtet har Folketinget ikke villet bevilge Professor Heiberg de 1,200 Kr., det drejer sig om, og Grunden dertil er den mærkelige, at han ikke er kommen straks ved sin Ansættelse, men først en Del Aar efter. Man vil altsaa opfordre Folk til at komme i Utide, kan jeg gerne sige. Hvis de ikke gøre det, skulle de slet ikke have, hvad der i og for sig efter deres Kvalifikation og alle øvrige Forhold er meget naturligt, og hvad man vilde bevilge alle andre Ansøgere. Flertallet finder, at det, naar man behandler personlige Spørgsmaal paa denne Maade, ikke kan være med længere. Det andet Punkt, jeg her skal nævne, er det, at Professor Scharling før sin Udnævnelse til Minister var Medlem af Bestyrelsen for Statsanstalten for Livsforsikring og som saadan havde et personligt Tillæg af 1,250 Kr. Det var jo saare naturligt, at denne Mand, naar han traadte tilbage fra Ministerstillingen og igen traadte ind som Direktør for Anstalten, fik det personlige Tillæg, som han havde haft før, og den ærede Finansminister havde ogsaa paa Finanslovsforslaget, hvad der var en ganske naturlig Ting, stillet Forslag om, at Beløbet maatte blive bevilget ham. Herved er desuden at bemærke, at Beløbet slet ikke tages af Statskassens Midler, thi alle Lønninger ved Statsanstalten betales af den selv. Det er altsaa noget, der ikke i nogen Maade tynger paa Statens Budget. Ikke desmindre har Folketinget uden videre strøget ogsaa denne Post. Denne Maade at behandle personlige Spørgsmaal paa, smager ikke Flertallet her, vi finde ikke, at det er at skifte Sol og Vind lige, vi finde det ikke billigt, at man stryger saadanne i og for sig rimelige og naturlige Poster, foreslaaede af Regeringen, og derimod indsætter ny

Poster, som Regeringen ikke har foreslaaet. Dette er Hovedgrunden til, at vi have stillet Ændringsforslag paa dette Punkt. Man kunde muligvis sige: Naar I finde det, at de to nysnævnte Poster ere forkastede urigtigt, hvorfor stille I dem saa ikke op igen? Jeg svarer, at det gøre vi ikke, netop fordi vi ville vise Moderation, fordi vi ikke ville have nogen Konflikt om denne Sag eller om Finansloven i det hele. Vi ville ikke foreslaa noget, der kunde være Dissens om. Derfor gøre vi kun, hvad ingen kan sige noget imod: vi stryge en Bevilling, der forekommer os at være urigtig i Sammenligning med de andre.

Der er to andre Ændringsforslag, som ogsaa nærmest høre til denne Kategori: Understøttelser af personlig Natur, men som i øvrigt skiller sig væsentligt fra det, jeg nu har omtalt, det er Ændringsforslagene Nr. 6 og 7. Sammenhængen dermed er den, at der, som ærede Medlemmer vide, paa Finansloven under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet findes Understøttelser til Videnskabsmænd og Kunstnere paa to forskellige Konti, af hvilke den ene hedder faste Understøttelser og den anden treaarige Understøttelser. Nu har den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet foreslaaet, at man skal flytte en stor Del af de Personer, der nu have treaarige Understøttelser, op paa Kontoen for faste Understøttelser. Den ærede Minister har dog ikke gjort det straks, han har ikke foreslaaet det i det Finanslovsforslag, som blev forelagt for Folketinget; paa det vare disse Personer opførte paa den samme Maade, som tidligere er sket, maaske med en lille Modifikation, saaledes at et enkelt Beløb er blevet forandret, det skal jeg ikke opholde mig ved. Under Sagens Behandling fremkom der imidlertid Forslag fra Ministeren om at ændre dette Punkt, saaledes som det nu foreligger. Derom vil jeg sige, at det er meget muligt, at der kan være adskilligt i Ministerens Tanke, og det er slet ikke udelukket, at den ogsaa kan vinde Bifald her i dette Ting, men det, vi hævde, er, at vi, naar man sender os Finansloven saa sent, som man gør, ikke, naar vi gerne ville fremskynde Behandlingen og gøre den færdig saa hurtig som muligt, kunne trænge ind i alle de Enkeltheder, som en Bevillingspost som denne nødvendigvis dækker over. En saadan Undersøgelse vil ikke være os mulig. Hvis man vil fremture deri, hvis Folketinget vil blive ved at sende os Finansloven op saa sent, blive vi muligvis